

[C. F. Sørensen.]

slag helt og fuldt dækker de mellemfolkelige Forpligtelser, vi kan have ifølge Folkeforbundspagten, Haag-Konventioner o. s. v.

Jeg vil til Erindring for det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, opfriske, hvad vort Lands Statsminister udtalte i 1929 i Genève. Jeg tror, at baade den Repræsentant for vort Land, som udtalte dette, og Stedet, hvor det blev udtalt, kræver Alvor. Enhver maa kunne forstaa, at det ikke er letsindig Tale, her føres, det er ikke uovervejede Tale, det er Beslutninger, som der staa tusinder og atter tusinder bagved. Vort Lands Statsminister sagde den 4. December 1929 i Genève bl. a. følgende:

„Danmark føler sig ikke truet af nogen af sine Naboer. Den Fare, som kan frembyde sig for os, er en almindelig Krig, hvori de store Magter deltager. Som Følge af vor særlige Stilling er vi overbevist om, at vore Styrker ikke vil være tilstrækkelige som væbnede Styrker overfor de Styrker, som vil blive sat i Bevægelse i det Tilfælde, at en saadan Krig udbryder. Det er denne Kendsgerning, som vi ønsker at bibringe det danske Folk og andre Nationer Forstaaelsen af. Men i øvrigt er vi naturligvis besluttet paa at organisere vore land- og sømilitære Styrker paa en saadan Maade, at de er fuldstændig tilstrækkelige til at opfylde de Forpligtelser, som maatte kunne komme til at paahvile os i Henhold til Neutralitetsoverenskomsterne af 1907, eller som maatte være en naturlig Følge af vor Stilling som Medlem af Folkenes Forbund“.

I denne Udtalelse har altsaa Landets ansvarlige Statsminister paa et tidligere Tidspunkt svaret paa de Indvendinger, som kan komme om det modsatte, paa Indvendinger af den Karakter, som den ærede Ordfører for Partiet Venstre gav Udtryk for, da han sagde, at Forslaget var uforvarsligt, og derfor kunde Venstre ikke stemme for det.

Det er ganske naturligt, at naar jeg staa som Repræsentant for et af de Partier, der har fremsat dette Forslag, maa det være en af mine Opgaver at søge at faa saa mange som muligt til at forstaa, at denne Opfattelse er rigtig. Jeg tror ganske vist ikke — saa indbildsk er jeg ikke —, at min Tale fra denne Talerstol skulde kunne bevirke, at det konservative Folkepartis eller Partiet Venstres Medlemmer i Kraft af min Tales lodige Indhold, i Kraft af den Sandhed, der ligger i de Ord, jeg siger, skulde sige: Ja, men, det ærede Medlem,

der taler fra Socialdemokratiets Side, har jo saa aabenbart Ret, vi maa ændre Standpunkt. Nej, saa indbildsk er jeg ikke at tro noget saadant. Jeg tror derimod noget andet. Jeg tror, at der findes en hel Del Mennesker ude i vort Land af dem, vi kalder Vælgere, som endnu slutter sig til de to ærede Partier, men som efterhaanden, naar de læser og hører, hvad der bliver talt fra Landets første Talerstole, Landstingets og Folketingets, vil indse, at Socialdemokratiets Standpunkt er rigtigt. Det er det, der er Forklaringen paa, at Socialdemokratiets Vælgerhær vokser fra Valg til Valg, medens Venstres gaar saa katastrofalt tilbage. Ved sidste Valg fik de Konservative jo en lille Lysstraale, og det skal jeg unde dem for en Gangs Skyld; efter de mange Klø, de fik ved forrige Valg, maatte de jo gaa lidt frem igen, og vi skal ikke betage dem den Solstraale, som sidste Valg var for dem.

Det, der siges fra vor Side, er medvirkende til, at disse Resultater opnaas, men der er selvfølgelig andre Ting, som maaske virker stærkere endnu, fordi de sker andre Steder, fordi det er Ord, der lyder andre Steder end fra Politikeres Mund. Det er de Begivenheder, som sker ude omkring i Verden, og som underbygger den Opfattelse, vi har af Militærspørgsmaalet. Jeg skal saaledes referere nogle faa Ord af, hvad der blev sagt paa en Konference, som afholdtes fra den 1. til den 4. September 1931, nemlig det kirkelige Verdensforbunds Konference i Cambridge i England. Det var altsaa ikke et Møde af Socialdemokrater, nej, det var et Møde af kristelige Kvinder og Mænd indenfor den lutherske Kirke fra hele Europa, der var samlede til Drøftelse af for dem store og vigtige Livsspørgsmaal. Om Afrustningsspørgsmaalet, som de ogsaa havde paa Dagsordenen, vedtog de en Resolution, der har følgende Ordlyd:

„Kirkeligt Verdensforbund hævder, at det er uforeneligt med Kristi Aand og Færd at afgøre internationale Stridigheder ved Krig, og at Krig derfor ogsaa er uforenelig med den kristne Kirkes Aand og Holdning. Kirkeligt Verdensforbund hilser derfor den kommende Afrustningskonference velkommen“.

Det var den Konference, som jo ikke blev det, mange af os havde haabet og troet paa, men som jo kan gentages og sikkert vil blive gentaget. Altsaa, Kirkeligt Verdensforbunds Konference udtaler sig klart og stærkt for Afrustningstanken, mod de militære Rustninger.